

NIET TE STOPPEN

Lees ook van Angie Thomas:

The Hate U Give

(Beste Boek voor Jongeren 2018)

Angie Thomas

Niet te stoppen

Vertaald door Aimée Warmerdam

moon
young adult

Oorspronkelijke titel *On the Come Up*

Oorspronkelijk uitgegeven door Balzer + Bray, 2019

© A.C. Thomas, 2019

© Vertaling uit het Engels: Aimée Warmerdam, 2019

© Vertaling raps: Akwasi, 2019

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam, 2019

© Omslagbeeld: Anjola Coker

© Auteursfoto: Anissa Hidouk

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Peter de Lange

Titelbelettering: © Shutterstock/Ron Dale

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 4832 4

ISBN 978 90 488 4833 1 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor de kinderen met SoundCloud-accounts en grote dromen.

Ik zie jullie.

En voor mijn moeder, die mij als eerste zag.

DEEL EEN

OLD SCHOOL

EEN

Misschien moet ik vanavond iemand afmaken.

Misschien iemand die ik ken. Misschien een vreemde. Het kan iemand zijn die nog nooit gebatteld heeft. Het kan een pro zijn. Het maakt niet uit hoeveel punchlines ze eruit knallen of hoe nice hun flow is. Ik moet ze omleggen.

Maar eerst moet ik gebeld worden. En om mijn telefoon op te kunnen nemen, moet ik zo snel mogelijk uit het lokaal van mevrouw Murray weg zien te komen.

De multiplechoicevragen nemen bijna het hele scherm van mijn laptop in beslag, op de klok na. En die klok is het enige wat me interesseert. Volgens die klok is het over tien minuten halfvijf, en volgens tante Pooh, die iemand kent die weer iemand anders kent, belt DJ Hype tussen halfvijf en halfzes. Ik zweer het je, als hij belt...

Dan kan ik niks doen, want mevrouw Murray heeft mijn telefoon, en mevrouw Murray hou je niet voor de gek.

Ik zie alleen de punten van haar *sisterlocks*. De rest zit achter haar Nikki Giovanni-boek verstopt. Af en toe laat ze onder het lezen een 'Mm-mmm' horen, op dezelfde toon als mijn oma tijdens de preek. Poëzie is de religie van mevrouw Murray.

Bijna iedereen die op het Midtown College voor Kunstonderwijs zit is een uur geleden al naar huis gegaan, behalve wij, omdat onze ouders of verzorgers ons hebben opgegeven voor huiswerkbegeleiding om ons voor te bereiden op het eindexamen. Ze geven geen garantie dat je het haalt, maar Jay zei dat ik daar maar voor

moest zorgen, omdat ze die mensen niet voor niks betaalt. ‘Daarvan hadden we ook de elektriciteitsrekening kunnen betalen.’ Elke dinsdag- en donderdagmiddag sleep ik mezelf dus naar dit lokaal en geef ik mijn telefoon aan mevrouw Murray.

Normaal vind ik het niet erg om een uur lang niet te weten wat de president getwitterd heeft. Of om de berichten van Sonny en Malik niet te lezen (die vaak over die shit gaan die de president getwitterd heeft). Maar vandaag wil ik naar haar tafel rennen, mijn telefoon van de stapel grissen en ervandoor gaan.

‘Pssst! Brianna,’ fluistert iemand. Malik zit achter me, en achter hem zit Sonny, die iets zegt zonder geluid te maken: ‘Nog niks?’

Ik trek mijn wenkbrauwen op en kijk hem aan met een blik van hoe-kan-ik-dat-nou-weten-ik-heb-mijn-telefoon-toch-niet? Ja, dat vraagt inderdaad veel van zijn interpretatievermogen, maar Sonny, Malik en ik hadden al een band met elkaar voordat we geboren werden. Onze moeders zijn beste vriendinnen en ze waren alle drie tegelijkertijd zwanger. Ze noemen ons de ‘Goddeloze Drie-eenheid’, omdat we volgens hen elke keer begonnen te trappen als zij bij elkaar zaten. Dus, non-verbale communicatie? Niks nieuws.

Sonny haalt zijn schouders op. Weet-ik-veel-ik-check-het-alleen, zegt hij zonder iets te zeggen. En: *Damn-heb-je-nu-al-een-attitude?*

Ik kijk door mijn wimpers naar de lichtgetinte hobbit achter me – hij heeft de krullen én de grote oren. *Ik heb geen attitude. Het was een domme vraag.*

Ik draai me om. Mevrouw Murray kijkt over haar boek heen onze kant op met een beetje van haar eigen non-verbale communicatie. *In mijn klas wordt niet gepraat.*

Technisch gesproken waren we niet aan het praten, maar wat voor zin heeft het om dat tegen haar te zeggen, verbaal of non-verbaal?

16.27.

Drie minuten, en dan heb ik mijn telefoon terug.

16.28.

Twee minuten.

16.29.

Een.

Mevrouw Murray slaat haar boek dicht. ‘De tijd is om. Lever in wat je hebt.’

Shit. Het oefenexamen.

‘Wat je hebt’ is in mijn geval: niks. Ik heb niet één vraag beantwoord. Gelukkig is het multiple choice. Aangezien je per vraag uit vier antwoorden kunt kiezen, heb ik 25 procent kans om het goed te gokken. Ik klik de antwoorden aan terwijl de anderen hun telefoons al ophalen.

Iedereen behalve Malik. Hij torent boven me uit terwijl hij zijn spijkerjas over zijn hoody aantrekt. In twee jaar tijd is hij van kleiner dan ik uitgroeid tot zo-lang-dat-hij-moet-bukken-om-me-te-omhelzen. En zijn *high top fade*-kapsel maakt hem nóg langer.

‘Damn, Bri,’ zegt Malik. ‘Heb je niet één vraag...’

‘Sst!’ Ik sluit het oefenexamen af en gooi mijn rugzak over mijn schouder. ‘Ik heb het in elk geval gedaan.’

‘Als je er maar niet op rekent dat je een voldoende gaat halen, Breezy.’

‘Een onvoldoende voor een oefenexamen is geen echte onvoldoende.’ Ik zet m’n pet op en trek de klep naar beneden zodat je mijn babyhaartjes niet ziet. Ze steken alle kanten op en dat blijft zo totdat Jay morgenavond mijn haar opnieuw gaat invlechten.

Sonny is eerder bij de tafel van mevrouw Murray dan ik. Hij wil mijn telefoon pakken omdat hij een echte vriend van me is, maar mevrouw Murray is hem voor.

‘Laat maar, Jackson.’ Ze noemt hem bij zijn echte voornaam, wat toevallig mijn achternaam is. Zijn moeder heeft hem vernoemd naar mijn grootouders, haar peetouders. ‘Ik wil Brianna even spreken.’

Sonny en Malik kijken naar mij. *Wat heb je nou weer uitgehaald?*

Mijn ogen zijn waarschijnlijk net zo groot als die van hen. *Hoe moet ik dat nou weten?*

Mevrouw Murray knikt naar de deuropening. ‘Jij en Malik kunnen gaan. Ze komt er zo aan.’

Sonny kijkt me over zijn schouder aan. *You’re fucked.*

Denk het ook. Begrijp me niet verkeerd: mevrouw Murray is aardig, maar ze zegt je wel de waarheid. Eén keer, toen ik een essay over het gebruik van dromen in het werk van Langston Hughes had verknald, ging ze ontzettend tekeer. Ik had nog liever Jay op m’n dak, en dat wil wat zeggen.

Sonny en Malik lopen weg. Mevrouw Murray gaat op de rand van haar tafel zitten en legt mijn telefoon naast zich neer. Het scherm is zwart. Er heeft nog niemand gebeld.

‘Wat is er aan de hand, Brianna?’ vraagt ze.

Ik kijk van haar naar mijn telefoon en weer terug. ‘Hoe bedoelt u?’

‘Je was er met je hoofd helemaal niet bij vandaag,’ zegt ze. ‘Je hebt niet eens je oefenexamen gemaakt.’

‘Dat heb ik wel!’ Soort van. Min of meer. Een beetje. Niet echt.

‘Meisje, meen je dat? Je hebt je antwoorden pas op het laatste moment ingevuld. Je bent niet gefocust. Al een tijdje niet. Geloof me, als je volgende week je tussenrapport krijgt, heb je het bewijs zwart-op-wit. Zevens worden niet zomaar vieren en drieën.’

Shit. ‘Drieën?’

‘Je hebt gekregen wat je verdiend hebt. Dus, wat is er met je aan de hand? Je hebt de laatste tijd geen lessen gemist, dus daar ligt het niet aan.’

De laatste tijd? Ik ben al een maand niet geschorst en ik heb me al twee weken niet bij de directeur hoeven melden. Dat is een record.

‘Hoe gaat het thuis?’ vraagt mevrouw Murray.

‘U lijkt mevrouw Collins wel.’ Dat is de jonge, blonde vertrouwenspersoon die aardig is maar te veel haar best doet. Elke keer als ik naar haar toe moet, stelt ze me van die vragen die klinken alsof ze voorleest uit het handboek *Hoe voer je een gesprek met zwarte kinderen die vaak op gesprek komen?*

Hoe is je thuissituatie? (Gaat je niks aan.)

Heb je onlangs schokkende gebeurtenissen meegemaakt, zoals schietpartijen? (Dat ik in een achterbuurt woon wil nog niet zeggen dat de kogels me elke dag om de oren vliegen.)

Heb je moeite om de moord op je vader te accepteren? (Het is twaalf jaar geleden. Ik kan me hem of de moord nauwelijks herinneren.)

Heb je moeite met je moeders verslaving? (Ze is al acht jaar clean. Ze is alleen nog verslaafd aan televisieseries.)

Wazzup, vriendin, alles chill? (Oké, dat heeft ze nooit gezegd, maar dat komt nog wel.)

Mevrouw Murray glimlacht. 'Ik probeer er alleen maar achter te komen wat er met je aan de hand is. Wat houdt je zo bezig, dat je mijn tijd en je moeders zuurverdiende geld verspilt?'

Ik zucht. Zolang ik niets zeg krijg ik mijn telefoon niet terug. Dus oké. Ik zeg het. 'Ik hoop dat DJ Hype me gaat vertellen dat ik vanavond in de Ring kan meedoen aan een battle.'

'De Ring?'

'Ja... Jimmy's Boxing Ring. Daar zijn elke donderdag freestyle-battles. Ik heb me opgegeven en misschien mag ik vanavond meedoen.'

'O, ik weet wel wat de Ring is. Het verbaast me alleen dat jij de Ring in gaat.'

Ik word misselijk als ik hoor op welke toon ze 'jij' zegt. Alsof ze het van iedereen zou begrijpen, behalve van mij. 'Waarom verbaast dat u?'

Ze haalt haar schouders op. 'Ik bedoel er niks mee, hoor. Ik weet dat je talent hebt. Ik heb je gedichten gelezen. Ik wist alleen niet dat je rapper wilde worden.'

'Dat weten maar weinig mensen.' En dat is ook het probleem. Ik rap al sinds m'n tiende, maar ik ben er nooit echt mee naar buiten gekomen. Ik bedoel: ja, Sonny en Malik weten het, en mijn familie weet het. Maar eerlijk, als je moeder zegt dat je een goede rapper

bent, dan is dat net zoiets als wanneer ze zegt dat je knap bent terwijl je er niet uitziet. Dat soort complimenten horen bij de verantwoordelijkheden van het ouderschap die ze op zich heeft genomen toen ze me op deze wereld zette.

Misschien ben ik goed. Ik weet het niet. Ik heb op het juiste moment gewacht.

En vanavond is misschien wel het perfecte moment. De Ring is de perfecte plek. Het is een van de heiligste plekken van Garden Heights, op de Kerk van Christus na. Je kunt jezelf geen rapper noemen zolang je niet in de Ring hebt gebatteld.

Daarom moet ik het doen. Vanavond ga ik winnen, dan krijg ik een plek in de line-up, en als ik een plek in de line-up krijg kan ik vaker aan battles meedoen, en dan kan ik mezelf op de kaart zetten. En wie weet wat er daarna gebeurt.

Mevrouw Murray kijkt minder streng dan net. ‘Mmm, in je vaders voetstappen, hè?’

Het is raar. Als mensen het over hem hebben, is het alsof ze bevestigen dat hij echt bestaan heeft, en niet een of andere verzonnen figuur is aan wie ik alleen nog vage herinneringen heb. En als ze hem mijn vader noemen, in plaats van Lawless, de underground-rapper, is het alsof ze bevestigen dat ik bij hem hoor en hij bij mij.

‘Ik denk het. Ik ben al heel lang bezig om me voor te bereiden. Ik bedoel: op een battle kun je je niet echt voorbereiden, maar als ik win zou dat mijn carrière een kickstart geven, als u begrijpt wat ik bedoel.’

‘Wacht even,’ zegt ze, en ze gaat rechtop zitten.

In mijn hoofd gaan allerlei alarmbellen af. Pas op: je leraar gaat je onderuithalen. ‘Je hebt het dus zo druk met rappen gehad dat je dit semester drastisch achteruit bent gegaan. Je hebt slechte cijfers gehaald. Ben je soms vergeten dat deze cijfers belangrijk zijn voor je vervolgopleiding? Ben je vergeten dat je me ooit hebt gezegd dat je naar Markham of Howard wilde?’

‘Mevrouw Murray...’

‘Nee, denk eens even na. Je wilt studeren, toch? Dat is je doel.’

‘Ik denk het.’

‘Je denkt het?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Niet iedereen kan naar de universiteit.’

‘Misschien niet. Maar een diploma? Dat is cruciaal. Je staat nu gemiddeld een 5. Als je zo doorgaat wordt dat een 4. Met je broer heb ik ook ooit zo’n gesprek gevoerd.’

Ik heb zin om te zuchten, maar ik hou me in. Ik heb niks tegen Trey of mevrouw Murray, maar als je een oudere broer hebt die goed was op school, dan moet jij minstens even goed zijn, anders hebben mensen commentaar op je.

Ik ben nooit zo goed geweest als Trey. In de vitrines op de gang liggen nog steeds programmaboekjes en krantenknipsels van stukken waarin hij heeft gespeeld, zoals *A Raisin in the Sun*. Het verbaast me dat ze Midtown nog geen andere naam hebben gegeven: ‘Het Trey Jackson College voor Kunstonderwijs, Omdat We Die Gast Aanbidden’.

Maar goed.

‘Hij haalde op een gegeven ogenblik zevens in plaats van negens,’ zegt mevrouw Murray. ‘Daarna ging hij beter zijn best doen. En moet je hem nu zien: hij is cum laude afgestudeerd aan Markham.’

En afgelopen zomer is hij weer thuis komen wonen omdat hij geen baan kon vinden. Sinds drie weken bakt hij pizza’s voor een minimumloon. Niet echt iets om naar uit te kijken.

Ik wil hem niet zwartmaken. Helemaal niet. Hij is afgestudeerd, dat is dope. Niemand van onze familie heeft ooit gestudeerd, en oma, de moeder van mijn vader, zegt tegen iedereen die het horen wil dat haar kleinzoon ‘magnum cum laude’ is afgestudeerd. (Zo zeg je dat niet, maar probeer dat mijn oma maar eens uit te leggen.)

Mevrouw Murray wil natuurlijk iets anders horen.

‘Ik zal beter mijn best doen. Dat beloof ik,’ zeg ik tegen haar. ‘Ik moet alleen eerst die battle winnen, en dan kijken wat er gebeurt.’

Ze knikt. 'Ik snap het. En je moeder snapt het waarschijnlijk ook.'
Ze gooit mijn telefoon naar me toe.

Fuuuuuuuuck.

Ik loop snel de gang in. Sonny en Malik staan tegen de kluisjes geleund. Sonny zit op zijn telefoon. Malik is met zijn camera in de weer. De filmer. Een paar meter verderop staan Long en Tate, de beveiligers. Ze houden ons altijd in de gaten. Niemand geeft het toe, maar als je zwart of bruin bent, dan verschijn je eerder op hun radar, ook al is Long zelf zwart.

Malik kijkt op van zijn telefoon. 'Alles oké, Bri?'

'En nu wegwezen,' roept Long. 'Niet blijven hangen.'

'Damn, mogen we niet eens even praten?' vraag ik.

'Je hebt het gehoord,' zegt Tate, en hij gebaart met zijn duim naar de deur. Hij heeft blond piekhaar. 'Wegwezen.'

Ik doe mijn mond al open, maar Sonny zegt: 'Laten we gewoon gaan, Bri.'

Oké dan. Ik loop achter Sonny en Malik aan en kijk ondertussen op mijn telefoon.

Het is 16.45, en Hype heeft nog steeds niet gebeld.

Een busrit en een wandeling naar huis later: nog niks.

Precies om 17.09 ben ik binnen.

Jays Jeep Cherokee staat voor de deur. Gospelmuziek galmt door het huis. Het is zo'n opzweepend lied, dat in de kerk bijna altijd overgaat in gejoel en geschreeuw, het moment waarop oma zingend rond het altaar begint te rennen. Om je rot te schamen.

Hoe dan ook, Jay draait dit soort muziek normaal alleen op zaterdag, als ze aan het schoonmaken is en ze wil dat Trey en ik ons bed uit komen om haar te helpen. Je kunt moeilijk gaan lopen vloeken terwijl iemand over Jezus zingt, dus meestal hou ik mijn mond maar en sta ik op om haar te helpen.

Ik vraag me af waarom ze deze muziek nu heeft opgezet.

Als ik in de gang sta lopen de rillingen over mijn rug. Het is min-

der koud dan buiten, ik kan mijn jas uitdoen, maar mijn capuchon blijft op. Het gas is vorige week afgesloten, en zonder gas hebben we geen verwarming. Jay heeft een elektrische kachel neergezet, maar dat haalt alleen de ergste kou uit de lucht. Als we ons willen wassen, moeten we pannen water op het elektrische fornuis zetten en we slapen onder extra dekens. Mijn moeder en Trey hadden een paar rekeningen tegelijk gekregen en mama moest uitstel van betaling aanvragen bij het energiebedrijf. En toen nog een keer, en nog een keer. En uiteindelijk hadden ze geen zin meer om nog langer op hun geld te wachten en sloten ze het gas gewoon af.

Dat soort dingen gebeuren.

‘Ik ben thuis!’ roep ik vanuit de woonkamer.

Ik wil mijn tas en mijn jas op de bank gooien, maar zonder dat ik haar zie snauwt Jay: ‘Jas op de kapstok en tas in je kamer!’

Damn, hoe kan het dat ze altijd alles in de gaten heeft? Ik doe wat ze zegt en ga dan op de muziek af, die uit de keuken komt.

Jay pakt twee borden uit het kastje: een voor mij en een voor zichzelf. Trey komt voorlopig niet thuis. Jay heeft haar kerk-Jay-kleren nog aan, zoals ze er als secretaresse van de kerk uit moet zien: haar haren opgestoken, een rok tot over haar knieën en een blouse met lange mouwen, zodat je haar tatoeages en de littekens op haar armen niet kan zien. Het is donderdag en vanavond moet ze naar school. Ze wil sociaal werker worden omdat ze wil dat andere mensen de hulp krijgen die zij niet kreeg toen ze aan de drugs was. Sinds een maand of drie volgt ze een parttime-opleiding en gaat ze een paar avonden per week naar school. Normaal heeft ze alleen tijd om te eten óf tijd om zich om te kleden, niet allebei. Zo te zien heeft ze vanavond voor eten gekozen.

‘Hé, B’tje,’ zegt ze poeslief, terwijl ze me toch net heeft uitgescholden. Typisch Jay. ‘Hoe ging het vandaag?’

Het is 17.13. Ik ga aan tafel zitten. ‘Hij heeft nog niet gebeld.’

Jay zet een bord voor mijn neus en een bord bij de stoel naast me. ‘Wie?’

‘DJ Hype. Ik heb me opgegeven voor de Ring, vanavond, weet je nog?’

‘O, dat...’

Dat... alsof het niks voorstelt. Jay weet dat ik rappen leuk vind, maar volgens mij heeft ze niet door dat ik ook echt wil rappen. Ze doet alsof ik een nieuw PlayStation-spel heb.

‘Geef hem nog even de tijd,’ zegt ze. ‘Hoe was huiswerkbegeleiding? Jullie hadden vandaag toch een oefenexamen?’

‘Yep.’ Dat is het enige waar ze zich de laatste tijd druk om maakt. Die stomme oefenexamens.

‘En?’ zegt ze, alsof ze nog meer verwacht. ‘Hoe ging het?’

‘Het ging wel, denk ik.’

‘Was het moeilijk? Makkelijk? Waren er dingen die je niet wist?’

Oké. Het verhoor is begonnen. ‘Het was maar een oefenexamen.’

‘Maar het geeft wel een beeld van hoe je ervoor staat,’ zegt Jay. ‘Bri, dit is belangrijk.’

‘Dat weet ik.’ Dat heeft ze namelijk al driehonderd keer gezegd.

Jay schept kip op mijn bord. Gefrituurde kippenvleugeltjes van Popeyes. Het is de vijftiende. Ze heeft haar salaris gekregen, dus we eten goed. Maar volgens Jay zijn de kippenvleugeltjes hier toch nooit zo lekker als die in New Orleans. Daar komen zij en tante Pooh vandaan. Soms hoor je dat nog aan Jays stem. Zoals de manier waarop ze soms ‘baby’ zegt, alsof er stroop in het woord zit en het daardoor meer lettergrepen krijgt dan het nodig heeft.

‘Als we willen dat je straks naar een goede school gaat, dan moet je dit wel serieus nemen,’ zegt ze.

Wij? Zij is vooral degene die dat wil.

Het is niet dat ik niet door wil leren. Ik weet het gewoon nog niet. Wat ik nu wil is het maken als rapper. Als dat lukt is dat beter dan welk diploma of welke baan dan ook.

Ik kijk op mijn telefoon. Tien voor halfzes. Nog niks.

Jay klakt met haar tong. En dan: ‘Mmm-mmm.’

‘Wát?’

‘Ik zie al waar je met je hoofd zit. Door dat gedoe met de Ring kon je je tijdens je examen natuurlijk ook niet concentreren.’

Oefenexamen. Nee. ‘Jawel.’

‘Mmm-mmm. Hoe laat zou Hype bellen, Bri?’

‘Tussen halfvijf en halfzes, volgens tante Pooh.’

‘Pooh? Die kun je niet op d'r woord geloven. Weet je nog dat ze beweerde dat iemand in de Garden een alien had gevangen en die in hun kelder had verstopt?’

Klopt.

‘Maar al belt hij wel tussen halfvijf en halfzes, dan is er nog tijd. Het kan nog,’ zegt ze.

‘Ik weet het. Ik ben gewoon...’

‘Ongeduldig. Net als je vader.’

Volgens Jay ben ik koppig, zoals mijn vader, bijdehand, zoals mijn vader, en driftig, zoals mijn vader. Alsof zij dat allemaal niet is. Ze zegt ook dat Trey en ik qua uiterlijk op hem lijken. Dezelfde lach, maar dan zonder gouden tanden. Dezelfde kuiltjes in onze wangen, dezelfde lichtere huidskleur, waardoor sommige mensen ons ‘*light brights*’ noemen, dezelfde donkere, grote ogen. Ik heb niet die hoge jukbeenderen die Jay heeft, en ook niet haar lichte ogen. En alleen als ik zomers de hele dag in de zon zit, wordt mijn huid zo donker als die van haar. Soms betrap ik haar erop dat ze naar me zit te kijken, alsof ze zichzelf in mij zoekt. Of alsof ze mijn vader in mij ziet. En dan lukt het haar niet meer om de andere kant op te kijken.

Zo kijkt ze nu ook naar me. ‘Wat is er?’ vraag ik.

Ze glimlacht, maar niet erg overtuigend. ‘Niks. Heb geduld, Bri. Als hij belt, dan doe je even je battle...’

Even?

‘... en daarna kom je gelijk naar huis. Je blijft niet hangen met dat gajes van Pooh.’

Sinds een paar weken neemt tante Pooh me mee naar de Ring om te voelen hoe het daar is. Ik heb genoeg YouTube-filmpjes gekeken, maar pas als je daar geweest bent, weet je hoe het echt is. Jay

vond het oké dat ik ernaartoe ging – papa heeft er gebatteld, en Mr. Jimmy tolereert geen gekloot – maar dat ik met tante Pooh ging vond ze minder leuk. En dat tante Pooh zich mijn manager noemt vindt ze helemaal niet leuk. ‘Die dwaas is geen manager!’

‘Hoe kun je nou zo over je eigen zus praten?’ vraag ik.

Ze schept Cajun-rijst op. ‘Ik weet waar ze zich mee bezighoudt. En jij weet het ook.’

‘Ja, maar ze zal er altijd voor zorgen dat mij niks...’

Stilte.

Jay legt gebakken okra op onze borden. En dan de maiskolven. En tot slot zachte, luchtige broodjes. Je kunt veel zeggen over de broodjes van Popeyes, maar ze zijn niet zacht en niet luchtig.

Dit is Popkenchurch.

Om Popkenchurch te maken koop je gefrituurde kippenvleugeltjes en Cajun-rijst bij Popeyes, broodjes bij KFC en gebakken okra en maiskolven bij Church. Trey noemt het een ‘hartaanval-gerecht’.

Maar het probleem met Popkenchurch is niet alleen dat het een drama in je darmen kan veroorzaken, het probleem is dat Jay het alleen maakt als er iets ergs aan de hand is. Toen ze een paar jaar geleden het bericht had gekregen dat haar tante Norma kanker had, kocht ze Popkenchurch. Toen ze beseftte dat ze vorig jaar met kerst geen laptop voor me kon kopen: Popkenchurch. Toen oma besloot níét te verhuizen om haar zus te helpen die een beroerte had gehad, kocht Jay Popkenchurch. Tot die dag wist ik niet dat iemand zo kwaad kon zijn op een kippenvleugel.

Dit is geen goed teken. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Bri, niks waar jij je druk om hoeft te maken...’

Mijn telefoon op de tafel trilt, en we schrikken alle twee op.

Op het scherm staat een onbekend nummer.

Het is halfzes.

Jay glimlacht. ‘Daar zul je ’m hebben.’

Mijn handen trillen tot aan mijn vingertoppen, maar ik tik op

het scherm en breng de telefoon naar mijn oor. En het lukt me om 'Hallo?' te zeggen.

'Spreek ik met Bri?' vraagt een stem die ik maar al te goed ken.

Mijn mond is opeens kurkdroog. 'Ja... Je spreekt met haar... zij... mij.' Kutgrammatica.

'Met DJ Hype. Wazzup. Bri? Ben je er klaar voor, kleine?'

Dit is niet het moment om je stem te verliezen. Ik schraap mijn keel. 'Voor wat?'

'Klaar om te winnen? Gefeliciteerd. Je hebt vanavond een plek in de Ring!'

TWEE

Drie woorden stuur ik tante Pooh: Ik zit erbij.

Nog geen kwartier later is ze er.

Ik hoor haar voordat ik haar zie. ‘Flash Light’ van Parliament schalmt door de lucht. Ze staat tegen haar Cutlass geleund en beweegt mee op de beat. Milly Rocking, Disciple Walking, dat allemaal, alsof ze in haar eentje een hele *Soul-Train*-line is.

Ik ga naar buiten en trek mijn capuchon over mijn pet. Het is zo koud als het achterwerk van een ijsbeer. Mijn vingers bevroren bijna als ik de deur achter me op slot draai. Jay is net naar haar les gegaan.

Er is iets gebeurd, ik weet het zeker. Ze zei ook niet dat er niks aan de hand was. Ze zei dat er niks was waar ik me druk om hoefde te maken. Niet hetzelfde.

‘Daar heb je d’r!’ Tante Pooh wijst naar me. ‘De nieuwe legende van de Ring!’

De kraaltjes van haar *braids* tikken tegen elkaar als ze begint te dansen. Ze zijn groen, net als haar sneakers. Volgens de regels van Garden Heights Gang Culture 101 moet een Disciple van Garden Heights altijd groen dragen.

Ja... zo’n leven leidt ze. Haar armen en hals zitten onder de tatoeages die alleen GD’s begrijpen, behalve de rode lippen in haar nek, die zijn van Lena, haar vriendin.

‘Wat zei ik je?’ Ze lacht haar glinsterende witgouden grill bloot en geeft bij elk woord een klap op de binnenkant van mijn hand. ‘Ik. Zei. Toch. Dat. Het. Ging. Lukken!’

Ik glimlach. ‘Ja...’

‘Je gaat de Ring in, Bri! De Ring! Weet je wel hoeveel gasten uit deze buurt op zo’n kans zitten te wachten? Wat is er met je?’

Een heleboel. ‘Er is iets gebeurd, maar Jay wil niet zeggen wat.’

‘Hoezo denk je dat?’

‘Ze had Popkenchurch gekocht.’

‘Damn, echt?’ zegt ze. Je zou denken dat bij haar de alarmbellen ook beginnen te rinkelen, maar ze gaat gewoon door: ‘En waarom heb je dan niks voor me meegenomen?’

Ik kijk haar door mijn wimpers aan. ‘Aso. Ze haalt alleen Popkenchurch als er iets mis is, tante Pooh.’

‘Nee, joh. Je zoekt er te veel achter. Je bent gewoon zenuwachtig voor de battle.’

Ik bijt op mijn lip. ‘Misschien.’

‘Zéker. Je gaat de Ring in, en je gaat die gasten laten zien hoe het moet.’ Ze houdt haar hand in de lucht. ‘Sky is the limit?’

Dat is ons motto. Komt uit een nummer van Biggie dat ouder is dan ik en bijna zo oud als tante Pooh. Ik geef een klap tegen haar hand. ‘Sky’s the limit.’

‘*We’ll see them chumps on top*,’ citeert ze half *The Notorious B.I.G.* ‘Zelfs al heb je een mega-nerderige hoody aan.’

Op de voorkant staat Darth Vader. Jay vond hem een paar weken geleden bij de kringloop. ‘Wát? Darth Vader is de bom!’

‘Kan mij het schelen, het is nerdshit!’

Ik rol met mijn ogen. Als je een tante hebt die pas tien was toen jij geboren werd, gedraagt ze zich soms als je tante en soms als je irritante oudere zus. Helemaal aangezien Jay haar min of meer heeft opgevoed: hun moeder werd vermoord toen tante Pooh een jaar was en hun vader stierf toen ze negen was. Jay heeft Pooh altijd als haar derde kind behandeld.

‘Eh, nerdshit?’ zeg ik tegen haar. ‘Dope shit, zul je bedoelen. Je moet een keer je horizon verbreden.’

‘En jij moet je spullen niet via Syfy kopen.’

Star Wars is eigenlijk geen sciencefic... oké, laat maar. Het dak van de Cutlass is naar beneden, dus klim ik over de deur en ga in de auto zitten. Tante Pooh hijst haar afzakbroek op voordat ze naar binnen springt. Waarom trek je een afzakbroek aan als je hem toch de hele tijd ophijst? En dan heeft ze commentaar op de kleren die ik aantrek.

Ze laat haar stoel naar achteren zakken en zet de verwarming op z'n hoogst. Ja, ze zou natuurlijk het dak dicht kunnen doen, maar juist die combinatie van koude avondlucht en de warmte uit de auto is het allerchillst.

'Laat me even m'n shit pakken.' Ze graait in het handschoenenvakje. Tante Pooh is gestopt met blowen en in plaats daarvan is ze nu aan de Chupa Chups. Diabetes krijgen is kennelijk minder erg dan de hele tijd high zijn.

In de zak van mijn hoody trilt mijn telefoon. Ik heb Sonny en Malik dezelfde drie woorden gestuurd die ik tante Pooh stuurde, en nu gaan ze los.

Zo zou ik me ook moeten voelen, of op z'n minst iets wat daarbij in de buurt komt, maar ik kan het gevoel niet loslaten dat de wereld op zijn kop staat.

En dat ik er elk moment vanaf kan vallen.

De parkeerplaats bij Jimmy's staat bijna vol, maar niet iedereen probeert binnen te komen. De 'let out' is al begonnen. Dat is het feest dat elke donderdagavond na de laatste battle op straat plaatsvindt. Al bijna een jaar gebruiken mensen Jimmy's parkeerplaats als plek om te feesten, net zoals Magnolia Avenue op vrijdagavond. Vorig jaar is er namelijk een paar straten bij mijn opa en oma vandaan een jongen vermoord door een politieagent. De jongen was ongewapend, maar de jury besloot de agent niet te vervolgen. Wekenlang waren er protesten en rellen. Zeker de helft van de winkels in de Garden ging in vlammen op. Branden werden aangestoken of ontstonden per ongeluk. Club Envy, de vaste spot van de donderdag-

avond, was een van de plekken die het niet overleefde.

De parkeerplaatsclub is niets voor mij (feestvieren terwijl het ijskoud is? Dacht het niet), maar het is wel gaaf om te kijken hoe mensen hun nieuwe velgen laten zien of hun hydraulica; auto's die omhoog- en omlaaggaan alsof ze nog nooit van zwaartekracht gehoord hebben. De politie rijdt de hele tijd voorbij, maar dat is de nieuwe standaard in de Garden. De bedoeling is dat het iets moet overbrengen als: 'Hoi, ik ben jullie vriendelijke wijkagent die niet op jullie zal schieten' of zoiets, maar het komt over als: 'We houden jullie zwarte klootzakken in de gaten.'

Ik loop achter tante Pooh aan naar de ingang. Uit de sporthal klinkt muziek en de uitsmijters fouilleren mensen en zwaaien met draagbare metaaldetectors. Als iemand iets bij zich heeft, legt de beveiliging het in een bak achterin en geven ze het terug als de Ring dichtgaat.

'*The champ is here!*' roept tante Pooh als we bij de rij aankomen. 'Jullie kunnen haar net zo goed gelijk bekronen!'

Meer is niet nodig: mensen knikken naar tante Pooh en mij en er wordt tegen onze handen geklapt. 'Wazzup, Li'l Law?' hoor ik een paar keer om me heen. Ook al dringen we eigenlijk voor, het geeft allemaal niet. Dankzij mijn vader ben ik al royalty.

Er wordt ook wel neerbuigend naar me gelachen. Kennelijk is het grappig dat een meisje van zestien in een Darth Vader-hoody denkt dat ze een kans maakt in de Ring.

De uitsmijters en tante Pooh slaan met hun handpalmen tegen elkaar. 'Wazzup, Bri?' zegt de stevigste, die Reggie heet. 'Is het vanavond eindelijk zover?'

'Yep! En ze gaat het killen ook,' zegt tante Pooh.

'Mooi,' zegt Frank, de langere, terwijl hij met de metaaldetector om ons heen zwaait. 'Je neemt de fakkel van Law over, hè?'

Niet echt. Ik heb mijn eigen fakkel te dragen. Maar ik zeg: 'Ja...', want dat wordt van me verwacht. Het hoort erbij als je royalty bent.

Reggie gebaart dat we door kunnen lopen. '*May the force beam*

you up, Scotty. Hij wijst naar mijn hoody, en maakt een Vulcaanse groet.

Hoe kun je *Star Trek* en *Star Wars* in godsnaam door elkaar halen? Hoe dan? Jammer genoeg denken sommige mensen in de Garden dat het nerdshit is, of 'shit voor witten', zoals ik een of andere idioot in de kringloop hoorde zeggen.

Mensen moeten zorgen dat ze hun sf-klassiekers kennen.

We gaan naar binnen. Zoals gewoonlijk zijn er vooral jongens en mannen, maar ik zie ook een paar meisjes (wat wel klopt gezien het kleine aantal vrouwen in de hiphopwereld, waar heel veel vrouwonvriendelijke shit gebeurt, maar goed...). Er zijn kinderen die eruitzien alsof ze op de middelbare school zitten, mensen die eruitzien alsof ze er al waren in de tijd van Biggie en Tupac, en ouwe knarren die eruitzien alsof ze al naar de Ring kwamen in de tijd van Kangol-petten en ronde Adidas-sneakers. Er hangt een wolk van wiet- en sigarettenrook en iedereen dringt samen rond de boksring in het midden.

Tante Pooh zoekt een plek voor ons naast de ring. 'Kick In the Door' van The Notorious B.I.G. schalmt boven al het gepraat uit. De bas dreunt als een aardbeving door de vloer en B.I.G.'s stem lijkt de hele ruimte te vullen.

Een paar seconden van Biggie en ik vergeet alles om me heen. 'Moet je die flow horen!'

'Die shit is *fire*,' zegt tante Pooh.

'Fíre? Die shit is legendarisch! Biggie bewijst in zijn eentje dat *delivery* de sleutel is. Niet alles rijmt echt, maar door hoe hij het uitspreekt werkt het toch. Hij liet *Jesus* op *penis* rijmen! Man! Jezus en penis.' Oké, dat is waarschijnlijk een belediging als je Jezus bent, maar toch. Legendarisch.

'Oké, oké,' lacht tante Pooh. 'Ik hoor je.'

Ik knik mee op de beat en elke regel raakt me. Tante Pooh kijkt naar me en lacht, waardoor het litteken op haar wang, van die keer dat ze met een mes is gestoken, eruitziet als een kuiltje. Hiphop is

verslavend, en door tante Pooh raakte ik er bezeten van. Toen ik acht was, liet ze me *Illmatic* van Nas horen en zei: 'Deze man gaat met een paar regels je leven veranderen.'

En dat deed hij. Niets was meer hetzelfde sinds Nas tegen me had gezegd dat de wereld van mij was. Maakt niet uit hoe oud dat album toen al was, ik werd in één keer wakker geschud, alsof ik mijn hele leven had zitten slapen. Ik zweer het, damn, het was bijna spiritueel.

Dat gevoel zoek ik. Het is de reden dat ik rap.

Bij de deur ontstaat commotie. Een jongen met korte dreadlocks loopt tussen de menigte door en mensen geven hem een zogenaamde *dap* als hij langskomt. Dee-Nice, aka een van de bekendste rappers uit de Ring. Al zijn battles zijn viral gegaan. Hij is pasgeleden opgehouden met battelen. Kennelijk verdient hij genoeg. Grappig dat hij genoeg geld heeft om waar dan ook mee op te houden, want hij is nog heel jong. Hij heeft vorig jaar pas zijn diploma aan Midtown gehaald.

'Yo, heb je het gehoord?' vraagt tante Pooh. 'Die gast heeft net een platencontract getekend.'

'Serieus?'

'Yep. Zeven cijfers, als voorschot.'

Damn. Geen wonder dat hij gestopt is met battelen. Een miljoencontract? En dat niet alleen: een miljoenendeal voor iemand uit de Gården?

De muziek sterft weg en het licht dimt. Een spotlight staat op Hype, en het gejoel begint.

'*Let's get ready to battle!*' roept Hype, alsof dit een echte bokswedstrijd is. 'Voor onze eerste ronde hebben we in deze hoek: M-Dot!'

Een mix van gejuich en boegeroep stijgt op en een kleine getatoeëerde jongen klimt de Ring in.

'En in deze hoek hebben we Miss Tique!' zegt Hype.

Als de donkere vrouw met grote ringen in haar oren en korte krullen de Ring in stapt, schreeuw ik hard. Miss Tique is bijna even

oud als Trey, maar ze freestylet als een oude ziel, alsof ze meerdere levens achter de rug heeft en in al die levens niets heeft gezien wat haar beviel.

Zij is goals, maar écht.

Hype introduceert de jury. Mr. Jimmy zelf is er, Dee-Nice en onverslagen Ring-kampioen cz.

Hype gooit een munt op en Miss Tique wint. Ze laat M-Dot eerst gaan. De beat begint. 'A Tale of 2 Citiez', van J. Cole.

De zaal gaat uit z'n dak, maar ik? Ik hou de Ring in de gaten. M-Dot loopt heen en weer en Miss Tique volgt hem met haar blik, als een roofdier dat zijn prooi in de gaten houdt. Zelfs als hij op haar afkomt, vertrekt ze geen spier, reageert ze niet. Ze staart hem alleen aan, alsof ze weet dat ze hem gaat verslinden.

Pure schoonheid.

Hij heeft een paar goede lines. Zijn flow is oké. Maar als Miss Tique aan de beurt is, slaat ze hem om de oren met een paar punch-lines waar ik kippenvel van krijg. Elke zin zweept de zaal op.

Ze wint de eerste twee battles, onbetwist, en het is afgelopen.

'Oké, oké,' zegt Hype. 'En nu is het tijd voor de *Rookie Royale*. Twee beginners gaan voor de eerste keer de Ring in om met elkaar te battelen.'

Tante Pooh bouncet op en neer. 'Yeeeah!'

Opeens worden mijn benen slap.

'We hebben twee namen uitgekozen,' zegt Hype. 'Dus laten we geen tijd meer verspillen. Onze eerste MC is...'

Hij laat tromgeroffel horen. Mensen beginnen te stampen en de vloer trilt, dus ik weet niet of mijn benen echt zo hard trillen als ik denk.

'Milez!' zegt Hype.

Aan de andere kant van de sportzaal klinkt gejuich. De menigte wijkt uiteen en een donkere jongen met een zigzagpatroon in zijn haar geschoren, loopt naar de Ring toe. Hij is van mijn leeftijd. Om zijn nek hangt een ketting met een groot kruis eraan.

Ik ken hem, maar ook weer niet, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik moet hem een keer gezien hebben.

Achter hem loopt een lange, magere man in een zwart-wit trainingspak. Alhoewel de zon al onder is, gaan zijn ogen schuil achter een donkere zonnebril. Hij zegt iets tegen de jongen en in zijn mond schitteren twee gouden hoektanden.

Ik stoot tante Pooh aan. 'Dat is Supreme.'

'Wie?' zegt ze, met haar Chupa Chup in haar mond.

'Supreme!' zeg ik, alsof ze moet weten wie dat is. En dat zou ze ook moeten weten. 'Mijn vaders oude manager.'

'O ja. Die herinner ik me nog wel.'

Ik herinner me hem niet. Ik was een peuter toen hij bij ons kwam, maar ik ken mijn vaders verhaal uit mijn hoofd, alsof het de tekst van een nummer is. Mijn vader nam op zijn zestiende zijn eerste mixtape op. Toen gebruikte iedereen nog cd's, dus hij maakte kopieën en deelde die uit in de buurt. Supreme kreeg er een en hij was zo onder de indruk dat hij mijn vader smeekte of hij zijn manager mocht zijn. Papa vond het goed. Daarna werd mijn vader een undergroundlegende, en Supreme werd een legendarische manager.

Kort voordat papa overleed ontsloeg hij Supreme. Jay zegt dat ze een meningsverschil hadden over 'creatieve zaken'.

De jongen klimt samen met Supreme de ring in. Zodra Hype hem een microfoon geeft, zegt hij: 'Ik ben jullie Milez, met een z, prins Zerrific!'

Er wordt luid gejuicht.

'O, hij is die van dat achterlijke nummer,' zegt tante Pooh.

Daar ken ik hem dus van. Het heet 'Zerrific', en echt, mijn god, het is het domste nummer ooit. Ik kan niet door de buurt lopen of ik hoor zijn stem: 'Zerrific, ik kick 'm en ik spit 'm. Zer-ri-fic. Zer-ri-fic. Zer-ri-fic...'

Er hoort een dansje bij dat 'wipe me down' heet. Kleine kinderen vinden het hartstikke leuk. Het filmpje heeft online zo'n miljoen views.

‘Zeg ook even gedag tegen m’n pa, Supreme!’ zegt Milez en hij wijst naar hem.

Mensen juichen en Supreme knikt.

‘O, shit,’ zegt tante Pooh. ‘Je gaat het opnemen tegen de zoon van je vaders manager.’

Ik denk het, ja. Damn. En niet alleen dat, maar ik moet het opnemen tegen iemand die al iemand is. Hoe dom dat nummer ook is, iedereen kent Milez en mensen juichen nu al voor hem. Naast hem ben ik een nobody.

Een nobody, maar wel een die kan rappen. ‘Zerrific’ heeft zinnen als: ‘Het leven is niet eerlijk, maar dat is toch niks gek? Dat is toch niks gek? Ik heb zoveel stacks. Ik heb stacks, ik heb stacks, ik heb stacks...’

Eh. Ja. Dit kan niet moeilijk zijn. Maar het betekent wel dat verliezen geen optie is. Daar zou ik nooit meer bovenop komen.

Hype laat weer tromgeroffel horen. ‘Onze volgende MC is...’ zegt hij, en een paar mensen schreeuwen hun eigen naam, alsof hij hun naam dan zou noemen. ‘Bri!’

Tante Pooh houdt mijn hand hoog in de lucht en neemt me mee de Ring in. ‘The champ is here!’ roept ze, alsof ik Muhammad Ali ben. Ik ben Muhammad Ali niet. Ik ben doodsbang.

Maar ik klim de Ring in. De lampen schijnen fel in mijn gezicht. Honderden ogen kijken naar me en mobieltjes wijzen mijn kant op.

Hype geeft me de microfoon.

‘Stel jezelf voor,’ zegt hij.

Het is de bedoeling dat ik het publiek ophits, maar het enige wat ik eruit weet te brengen is: ‘Ik ben Bri.’

Een paar mensen schieten in de lach.

Hype grinnikt. ‘Oké, Bri... Ben jij niet Laws dochter?’

Wat heeft dat er nou mee te maken? ‘Ja...’

‘O, damn! Als zijn kindje ook maar een beetje op d’r vader lijkt dan gaan we vanavond wat meemaken.’

De menigte joelt.

Als ik eerlijk ben: het zit me een beetje dwars dat hij mijn vader noemt. Ik snap het wel, maar godver, of ik wel of niet goed ben, heeft niks met hem te maken. Ik heb het rappen niet van hem geleerd. Ik heb het mezelf geleerd. Dus waarom zou hij daar de credits voor moeten krijgen?

‘Oké, kop of munt,’ zegt Hype. ‘Bri, jij mag het zeggen.’

‘Munt,’ zeg ik zacht.

Hype gooit de munt de lucht in en slaat hem op de bovenkant van zijn hand. ‘En het is munt. Wie gaat er als eerste?’

Ik knik naar Milez. Ik kan niet als eerste gaan. Ik kan niet eens praten.

‘Oké. Is iedereen er klaar voor?’

Voor de menigte is het antwoord: ja, helemaal. Voor mij? Nee. Helemaal niet.

Maar ik heb geen keus.